

Väljaandja:
Akti liik:
Teksti liik:
Redaktsiooni jõustumise kp:
Redaktsiooni kehtivuse lõpp:
Avaldamismärge:

Rahandusminister
määrus
terviktekst
16.01.2006
31.12.2006

Tulumaksuseadusest tulenevate õigusaktide kinnitamine

Vastu võetud 29.12.1999 nr 120
[RTL 2000, 1, 2](#)
jõustumine 01.01.2000

Muudetud järgmiste aktidega (kuupäev, number, avaldamine Riigi Teatajas, jõustumise aeg):

3.10.2001 nr 83 ([RTL 2001, 114, 1614](#)) 1.01.2002
12.12.2001 nr 108 ([RTL 2001, 136, 1979](#)) 1.01.2002
9.09.2002 nr 108 ([RTL 2002, 105, 1568](#)) 1.01.2003
27.12.2002 nr 154 ([RTL 2003, 4, 46](#)) 9.01.2003
25.02.2003 nr 40 ([RTL 2003, 31, 470](#)) 9.03.2003 (rakendatakse alates 1.03.2003)
27.05.2003 nr 70 ([RTL 2003, 69, 999](#)) 1.07.2003
12.01.2004 nr 1 ([RTL 2004, 7, 101](#)) 26.01.2004
30.12.2004 nr 150 ([RTL 2005, 4, 29](#)) 9.01.2005 (rakendatakse alates 1.01.2005)
06.07.2005 nr 52 ([RTL 2005, 80, 1135](#)) 22.07.2005 (rakendatakse alates 01.07.2005)
30.12.2005 nr 93 ([RTL 2006, 6, 94](#)) 16.01.2006 (rakendatakse alates 1.01.2006)

Vastavalt "Tulumaksuseaduse" paragrahvi 14 lõikele 8, paragrahvi 26 lõikele 4, paragrahvi 43 lõikele 3, paragrahvi 48 lõike 4 punktile 6, paragrahvi 48 lõigetele 7 ja 8 ning paragrahvi 50 lõikele 6 määran:

[[RTL 2004, 7, 101](#); 26.01.2004]

§1. Kinnitada:

- 1) «Koolituskulude ja õppelaenu intresside tulust mahaarvamise kord» (lisatud);
- 2) «Erisoodustuste hinna määramise kord» (lisatud);
- 3) «Seotud isikute vahel tehtud tehingu väärtuse määramise meetodid» (lisatud).

[[RTL 2004, 7, 101](#); 26.01.2004]

§2. Kehtestada laenuintressi alammääraks 3% aastas.

[[RTL 2006, 6, 94](#); 16.01.2006]

§3. [käesolevast tekstist välja jäetud]

§4. Käesolev määrus jõustub 1. jaanuaril 2000. a.

Rahandusministri 29. detsembri
1999. a määruse nr 120
«Tulumaksuseadusest tulenevate
õigusaktide kinnitamine»

KOOLITUSKULUDE JA ÕPPELAENU INTRESSIDE TULUST MAHAARVAMISE KORD

Kord kehtestatakse «Tulumaksuseaduse» § 26 lõike 4 alusel.

§1. Koolituskulude maksustatavast tulust mahaarvamine

Residendist füüsiline isik saab maksustamisperioodi maksustatavast tulust maha arvata samal maksustamisperioodil tasunud koolituskulud. Koolituskulude tasumise päevaks loetakse tasutava summa «Tulumaksuseaduse» § 26 lõikes 2 nimetatud isikule või asutusele, samuti residendist krediidasutusele või mitteresidendist krediidasutuse Eesti äriregistrisse kantud filiaalile (edaspidi *krediidasutus*) laekumise päev.

§2. Koolitatava koolituskulude tasumist tõendavad dokumendid

(1) Koolitatava koolituskulude tasumist tõendab üldjuhul riigi, valla või linna haridusasutuse, avalik-õigusliku ülikooli või antud õppekava osas koolitusluba omava või positiivselt akrediteeritud erakooli poolt Maksu- ja Tolliameti maksu- ja tollikeskusele esitatud «Tulumaksuseaduse» § 57¹ lõike 6 alusel kehtestatud deklaratsioon vormil INF 3.

(2) Vormil INF 3 esitatud deklaratsioonil vastavate andmete puudumisel tõendab koolitatava koolituskulude tasumist lõikes 1 nimetatud isiku või asutuse poolt maksumaksjale antud tõend, millel peavad olema järgmised andmed:

- 1) tõendi number;
- 2) tõendi koostamise kuupäev;
- 3) õppeasutuse nimi, registreerimisnumber või registrikood, asukoha aadress;
- 4) koolitusloa alusel tegutsevatel õppeasutustel koolitusloa number;
- 5) koolituse eest tasunud isiku ees- ja perekonnanimi ning isikukood;
- 6) koolitatava ees- ja perekonnanimi ning isikukood;
- 7) koolituse liik;
- 8) koolitamise perioodi algus ja lõpp;
- 9) koolituse eest tasutud summa kroonides ja tasumise kuupäev;
- 10) tõendi väljastanud isiku nimi, allkiri, kontaktandmed.

(3) Lõikes 2 nimetatud tõend väljastatakse koolituse eest tasunud füüsilise isiku nõudmisel. Ühe ja sama tasutud summa kohta võib tõendi väljastada ainult üks kord.

[RTL 2005, 80, 1135; 01.07.2005]

§3. Õppelaenu intresside tasumist tõendavad dokumendid

(1) Õppelaenu intresside tasumise tõendab üldjuhul krediidasutuse poolt Maksu- ja Tolliameti maksu- ja tollikeskusele esitatud «Tulumaksuseaduse» § 57¹ lõike 6 alusel kehtestatud deklaratsioon vormil INF 7.

(2) Vormil INF 7 esitatud deklaratsioonil vastavate andmete puudumisel tõendab õppelaenu intresside tasumist krediidasutuse poolt maksumaksjale antud tõend, millel peavad olema järgmised andmed:

- 1) tõendi number;
- 2) tõendi koostamise kuupäev;
- 3) krediidasutuse nimi, registrikood ja asukoha aadress;
- 4) õppelaenu intresse tasunud isiku ees- ja perekonnanimi ning isikukood;
- 5) õppelaenu saaja ees- ja perekonnanimi ning isikukood;
- 6) laenulepingu number;
- 7) tasutud õppelaenu intresside summa kroonides;
- 8) tõendi väljastanud isiku nimi, allkiri, kontaktandmed.

(3) Lõikes 2 nimetatud tõend väljastatakse õppelaenu intresse tasunud füüsilise isiku nõudmisel.

(4) Kui maksumaksja on tasunud intresse mitme õppelaenu lepingu alusel, märgitakse lõikes 2 nimetatud tõendile iga laenulepingu number ja tasutud õppelaenu intresside summa eraldi.

(5) Kui õppelaenu intresse tasub ainult riik, siis nende laenude kohta andmeid deklaratsiooni vormil INF 7 ei näidata ja lõikes 2 nimetatud tõendit ei väljastata.

[RTL 2005, 80, 1135; 01.07.2005]

Kinnitatud
rahandusministri
29. detsembri 1999. a
määrusega nr 120

ERISOODUSTUSTE HINNA MÄÄRAMISE KORD

1. Käesolev kord on kehtestatud tulumaksuseaduse paragrahvi 48 lõigete 7 ja 8 alusel.

[RTL 2003, 31, 470; 1.03.2003]

2. Tööandja maksab tulumaksu töötajale, samuti töötaja abikaasale, vanemale või lapsele, tehtud erisoodustuselt.

3. Kui erisoodustuseks on töötaja kulude katmine, loetakse erisoodustuse hinnaks tööandja poolt töötaja kulude katmiseks makstud summa.

4. Kui erisoodustuseks on tööandja omandis või valduses oleva sõiduauto tasuta või soodushinnaga kasutada andmine, loetakse erisoodustuse hinnaks 2000 krooni kuus iga töö-, ameti- või teenistusülesannete või tööandja ettevõtlusega mitteseotud tegevuseks kasutatud sõiduauto kohta, välja arvatud punktis 4²sätetatud juhul.

[RTL 2003, 31, 470; 1.03.2003]

4¹. Punktis 4 nimetatud sõiduauto tasuta või soodushinnaga kasutada andmisel võib pidada arvestust, milles näidatakse:

- 1) sõiduauto omaniku või valdaja nimi või nimetus ja isiku- või registrikood;
- 2) sõiduauto riikliku registreerimismärgi andmed;
- 3) kuupäev ja sõiduauto spidomeetri alg- ja lõppnäit iga sõidukorra puhul;
- 4) sõidu eesmärk iga töö-, ameti- või teenistusülesannete või tööandja ettevõtlusega seotud sõidukorra puhul.

[RTL 2003, 31, 470; 1.03.2003]

4². Punktis 4¹sätetatud tingimustele vastava arvestuse olemasolu korral võetakse punktis 4 nimetatud erisoodustuse hinna arvutamisel aluseks töö-, ameti- või teenistusülesannete või tööandja ettevõtlusega mitteseotud tegevuseks sõidetud ühe kilomeetri kohta:

- 1) sõiduauto puhul vanusega üle 5 aasta ja silindrite töömahuga kuni 2000 cm³(kaasa arvatud) 3 krooni;
- 2) muudel juhtudel 4 krooni.

Sõiduauto soodushinnaga kasutada andmisel loetakse selle erisoodustuse hinnaks vastavalt käesoleva punkti alapunkti 1 või 2 alusel arvutatud hinna ja soodushinna vahe.

[RTL 2003, 31, 470; 1.03.2003]

4³. Kui punkti 4²alusel arvutatud erisoodustuse hind ületab 2000 krooni, loetakse erisoodustuse hinnaks 2000 krooni ühe töö-, ameti- või teenistusülesannete või tööandja ettevõtlusega mitteseotud tegevuseks kasutatud sõiduauto kohta.

[RTL 2003, 31, 470; 1.03.2003]

5. Kui erisoodustuseks on tööandja omandis või valduses oleva vara (välja arvatud sõiduauto) tasuta või soodushinnaga kasutada andmine töö-, ameti- või teenistusülesannete või tööandja ettevõtlusega mitteseotud tegevuseks, loetakse erisoodustuse hinnaks selle vara rendile andmise turuhind või rendile andmise turuhinna ja soodushinna vahe.

6. Kui erisoodustuseks on tööandja poolt kindlustusmaksete tasumine ning kindlustatuks või soodustatud isikuks kindlustusseaduse (RT 1992, 48, 601; RT I 1995, 26-28, 355; 1996, 23, 455; 40, 773; 1998, 61, 979; 1999, 10, 155; 27, 389) mõttes on töötaja, loetakse erisoodustuseks kindlustusmakseteks tasutud summa.

7. Kui erisoodustuseks on laenu andmine rahandusministri poolt kehtestatud laenuintressi alammäära madalama intressiga, loetakse erisoodustuse hinnaks laenuintressi alammäära järgi arvutatud intressi summa ja laenulepingus ettenähtud intressimäära järgi tasumisele kuuluva intressi summa vahe.

8. Kui erisoodustuseks on asja, väärtpaberi, varalise õiguse või teenuse, mille realiseerimine (osutamine) on tööandja põhitegevuseks või üheks põhitegevustest, tasuta üleandmine, siis loetakse erisoodustuse hinnaks müügihind, millega sarnane asi, väärtpaber, varaline õigus või teenus realiseeritakse (osutatakse) samas koguses ning samal ajal kolmandatele, tööandjaga mitteseotud isikutele.

9. Kui erisoodustuseks on tööandja käesoleva korra punktis 8 nimetamata asja, väärtpaberi, varalise õiguse või teenuse tasuta üleandmine, siis loetakse erisoodustuse hinnaks asja, väärtpaberi, varalise õiguse või teenuse osutamise turuhind või bilansiline maksumus (põhivara puhul jääkmaksumus) juhul, kui see on turuhinnast kõrgem või turuhinda ei ole võimalik usaldusväärselt määrata.

10. Kui erisoodustuseks on tööandja asja, väärtpaberi, varalise õiguse või teenuse müük turuhinnast madalama hinnaga, siis loetakse erisoodustuse hinnaks asja, väärtpaberi, varalise õiguse või teenuse turuhinna või bilansilise maksumuse (põhivara puhul jääkmaksumuse), kui see on turuhinnast kõrgem või turuhinda ei ole võimalik usaldusväärselt määrata, ja müügihinna vahe.

11. Kui erisoodustuseks on asja, väärtpaberi, varalise õiguse või teenuse vahetus turuhinnast madalama arvestusliku väärtusega, loetakse erisoodustuse hinnaks asja, väärtpaberi, varalise õiguse või teenuse turuhinna ja vahetusel aluseks võetud arvestusliku väärtuse vahe. Kui vahetatavate asjade, väärtpaberite, varaliste õiguste või teenuste arvestuslikud väärtused erinevad vastavatest turuhindadest, loetakse erisoodustuse hinnaks nende turuhindade vahe.

12. Kui erisoodustuseks on asja, väärtpaberi, varalise õiguse või teenuse ostmine turuhinnast kõrgema hinnaga, loetakse erisoodustuseks asja, väärtpaberi, varalise õiguse või teenuse turuhinna ja ostuhinna vahe.

13. Kui erisoodustuseks on loobumine rahalise nõude sissenõudmisest, loetakse erisoodustuse hinnaks rahalise nõude suurus.

Kinnitatud
rahandusministri
29. detsembri 1999. a
määrusega nr 120

SEOTUD ISIKUTE VAHEL TEHTUD TEHINGU VÄÄRTUSE MÄÄRAMISE MEETODID

[RTL 2004, 7, 101; 26.01.2004]

I. ÜLDSÄTTED

1. Käesolev kord on kehtestatud "Tulumaksuseaduse" § 14 lõike 8 ja § 50 lõike 6 alusel ning sätestab meetodid, mille alusel maksuhaldur võib määrata tehingu väärtuse, mis on tehtud:

- 1) residendist juriidilise isiku ja temaga seotud mitteresidendi või füüsilise isiku vahel;
- 2) füüsilisest isikust ettevõtja ja temaga seotud mitteresidendi või residendist füüsilise isiku vahel.

[RTL 2004, 7, 101; 26.01.2004]

2. Käesolevas korras sätestatud meetodite rakendamiseks võrdleb maksuhaldur omavahel seotud isikute vahelise tehingu väärtust mõjutavaid tegureid mitteseotud isikute vahelise tehingu väärtust mõjutavate teguritega. Tehingu väärtust mõjutavate tegurite võrdlemisel peavad olulised tehingu tingimused olema sarnased. Tehingu tingimused on sarnased, kui ükski võrreldavate tehingute või neid tehinguid sooritanud isikute vahel täheldatud erinevus ei mõjuta oluliselt tehingu väärtust mõjutavaid tegureid või nendest erinevustest tulenevaid moonutusi on võimalik vastavate korrigeerimistega kõrvaldada. Tehingu väärtust mõjutavate teguritena vaadeldakse vastavalt valitud meetodile kas hinda, hinnalisandit või juurdehindlust. Tehingu tingimuste olulisus sõltub tehingu väärtuse määramise meetodist.

3. Sarnasust määravate tehingu tingimustena vaadeldakse kõiki tehingute, nendes osalevate isikute või keskkonna omadusi, millest võib sõltuda tehingu väärtus, eelkõige võõrandatava vara või osutatava teenuse omadusi; isikute poolt täidetud funktsioone (võttes arvesse kasutatud vara ja võetud riske); lepingutingimustes määratletud isikute õigusi, kohustusi, riske ja hüvesid; majanduslikke tingimusi ning isikute äristrateegiaid. Muu hulgas:

- kas kaubakoguste erinevused teevad vajalikuks tehinguväärtuse korrigeerimise;
- millised on kaubakogusest sõltuvad hinnaalandused, mida rakendavad sarnastel tingimustel omavahel mitteseotud isikud;
- kas tehinguväärtuses on erinevatest tarnetingimustest tulenevaid erinevusi;

-kas tehinguväärtuses on erinevusi, mis tulenevad vara võõrandaja või teenuse osutaja ja ostja erinevatest kohustustest seoses transpordi ja kindlustusega;

-kas vara võõrandaja või teenuse osutaja poolt nõutav hind tuleneb tema poolt oma turuosa suurendamiseks rakendatavast hinnastrateegiast või tema turuosa suurendamisega seotud tavalisest suurematest kuludest.

4. Maksuhaldur võib tehingute väärtuse määramisel kasutada ühte või mitut käesolevas korras nimetatud meetodit, eesmärgiga võimalikult täpselt kindlaks teha tehingu väärtus, mida sarnastes tingimustes tehtava tehingu puhul kasutavad mitteseotud isikud.

5. Maksuhaldur määrab tehinguväärtuse iga tehingu kohta eraldi. Üksteisega seotud tehingute koguväärtuse võib määrata, kui tehingud on üksteisega nii tihedasti seotud või üksteisele järgnevad, et neid pole võimalik eraldi hinnata, nt pikaajalised lepingud kaupade või teenuste tarnimiseks, immateriaalse vara kasutamise lepingud, omavahel seotud kaupade tarnelepingud.

6. Teeseldud tehingu puhul lähtub maksuhaldur tehingute võrdlemisel seotud isikute vahel toimunud tegelikust (varjatud) tehingust.

7. Tehingute väärtuse määramise meetodid on järgmised:

- 1) võrreldava hinna meetod;
- 2) edasimüügi hinna meetod;
- 3) juurdehindluse meetod.

II. VÕRRELDAVA HINNA MEETOD

8. Võrreldava hinna meetodi rakendamisel võrreldav tehingu väärtus (hind) leitakse kas:

- 1) tehingust, millega vara võõrandaja või teenuse osutaja võõrandab sarnast vara või osutab sarnast teenust sarnastel tingimustel temaga mitteseotud isikule, või
- 2) tehingust, millega vara või teenuse ostja ostab sarnast vara või sarnast teenust sarnastel tingimustel temaga mitteseotud isikult.

9. Võrreldava hinna meetodit ei rakendata:

- 1) kui informatsiooni hankimine selliste tehingute toimumise või tingimuste kohta ei ole otstarbekas või
- 2) kui erinevusi tehingute väärtuste (hindade) vahel ei ole võimalik piisava täpsusega korrigeerida, et selgitada välja mitteseotud isikute poolt sarnastel tingimustel tehtava sarnase tehingu väärtust. Viimatinimetatud juhul tohib võrreldava hinna meetodit rakendada ainult koos teiste meetoditega.

III. EDASIMÜÜGI HINNA MEETOD

10. Edasimüügi hinna meetodit rakendatakse, kui vara, mis on soetatud maksumaksjaga seotud isikult, müüakse edasi müüjaga mitteseotud isikule.

11. Meetodi rakendamisel võetakse aluseks tehinguväärtus, millega punkti 10 kohaselt maksumaksjaga seotud isikult soetatud vara müüakse edasi müüjaga mitteseotud isikule. Nimetatud väärtusest lahutatakse arvestuslik edasimüügil rakendatav hinnalisand, mis moodustub müüja poolt seoses tehinguga kantud kuludest, proportsionaalsest osast perioodikuludest ja täidetud funktsioonide kohasest kasumist, ning mida sarnase tehingu puhul tavaliselt saab müüja, kes ei ole ostjaga seotud isik. Saadud tehinguväärtust vaadeldakse tehinguväärtusena, mida samas tehingus oleksid rakendanud omavahel mitteseotud isikud.

12. Arvestuslik hinnalisand leitakse sama isiku ja temaga mitteseotud isiku vahelise tehingu hinnalisandi võrdlemisel vaatlusaluse tehingu hinnalisandiga või omavahel mitteseotud isikute vahelise tehingu hinnalisandi võrdlemisel vaatlusaluse tehingu hinnalisandiga. Arvestusliku hinnalisandi leidmisel on oluline täidetud funktsioonide sarnasus.

13. Edasimüügi hinna meetodit ei rakendata:

- 1) kui informatsiooni hankimine selliste tehingute toimumise või tingimuste kohta ei ole otstarbekas või
- 2) kui erinevusi tehingute hinnalisandite vahel ei ole võimalik piisava täpsusega korrigeerida, et selgitada välja mitteseotud isikute poolt sarnastel tingimustel tehtava sarnase tehingu väärtust. Viimatinimetatud juhul tohib edasimüügi hinna meetodit rakendada ainult koos teiste meetoditega.

IV. JUURDEHINDLUSE MEETOD

14. Juurdehindluse meetodi rakendamisel lähtutakse seotud isikute vahelises tehingus vara võõrandaja või teenuse osutaja poolt seoses tehinguga kantud kuludest. Vara soetusmaksumusele või teenuse osutamisega seotud kuludele lisatakse arvestuslik juurdehindlus, et tagada kasum, mis vastab täidetud funktsioonidele ja valitsevatele turutingimustele, ning mida sarnase tehingu puhul tavaliselt saab müüja, kes ei ole ostjaga seotud isik. Saadud tehinguväärtust vaadeldakse tehinguväärtusena, mida samas tehingus oleksid rakendanud omavahel mitteseotud isikud.

15. Arvestuslik juurdehindlus leitakse sama isiku ja temaga mitteseotud isiku vahelise tehingu juurdehindluse võrdlemisel vaatlusaluse tehingu juurdehindlusega või omavahel mitteseotud isikute vahelise tehingu juurdehindluse võrdlemisel vaatlusaluse tehingu juurdehindlusega. Arvestusliku juurdehindluse leidmisel on oluline täidetud funktsioonide sarnasus.

16. Juurdehindluse meetodi rakendamisel seotud ja mitteseotud isikute poolt kasutatavaid erinevaid kuluarvestuse meetodeid tuleb korrigeerida, tagamaks sama liiki kulude kasutamise arvestusliku juurdehindluse leidmisel.

17. Juurdehindluse meetodit ei rakendata:

- 1) kui informatsiooni hankimine selliste tehingute toimumise või tingimuste kohta ei ole otstarbeks või
- 2) kui erinevusi tehingute juurdehindluste vahel ei ole võimalik piisava täpsusega korrigeerida, et selgitada välja mitteseotud isikute poolt sarnastel tingimustel tehtava sarnase tehingu väärtust. Viimatinimetatud juhul tohib juurdehindluse meetodit rakendada ainult koos teiste meetoditega.